Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
Srednjobosanski Kanton/ Kanton Središnja Bosna

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 06 0 U 021454 25 U
Novi Travnik, 28.09.2026. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sutkinja Aida Pezer-Alić, kao predsjednica vijeća, Vesna Vujica i Lazarela Porić, kao članovi vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Slađane Dujo, u upravnom sporu po tužbi tužitelja L. J. iz T. ul. … zastupan po punomoćniku Bruni Božić, advokatu iz Travnika, protiv tuženog Federalni zavod za penzijsko/mirovinsko i invalidsko osiguranje Mostar, radi poništenja rješenja tuženog broj: FZ3/2/2-31-2-249-4/25, MB/OB: 1275286284/88004788969 od 03.10.2025. godine, na nejavnoj sjednici vijeća održanoj dana 28.09.2026. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Tužba se odbija kao neutemeljena.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženog organa uprave koje je pobliže označeno u uvodu ove presude odbijena je kao žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja direktora Kantonalne administrativne službe u Travniku broj: 1810-915/25, MB: 88004788969 od 15.01.2025. godine, te se pobijano rješenje mijenja tako da izmijenjeni dispozitiv glasi, L. J. iz T. ne priznaje se pravo na invalidsku mirovinu.

Blagovremeno podnesenom tužbom tužitelj je putem punomoćnika, protiv rješenja tuženog pokrenuo upravni spor zbog bitne povrede upravnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene zakona sa prijedlogom da se tužba uvaži, osporeno rješenje tužnog od 03.10.2025. godine kao i rješenje prvostupanjskog organa od 15.01.2025. godine ponište i da se predmet vrati na ponovni postupak i odluku.

U prvom dijelu tužbe se iznosi sadržaj osporenog rješenja, te potom navodi da je tuženi ovakvim postupanjem povrijedio načelo materijalne istine iz članka 7. Zakona o upravnom postupku F BiH, jer nije prije donošenja rješenja utvrdio sve činjenice i okolnosti koje su od značaja za rješavanje stvari, da je povrijedio tuženi predmetnim postupanjem povrijedio načelo materijalne istine iz članka 7. Zakona o upravnom postupku F BiH, zatim da je povrijedio načelo saslušanja stranke iz članka 8. Zakona o upravnom postupku F BiH, kao i načelo ocjene dokaza iz članka 9. Zakona o upravnom postupku F BiH, a potom se u tužbi interpretiraju odredbe članka 128.,129., 133.,134., 138., 141.,158., 200. 207., 240. i 239. Zakona o upravnom postupku, odnosno citiraju se obveze organa uprave u upravnom postupku. U tužbi se dalje navodi da je tužitelju priznato svojstvo ratnog vojnog invalida i to rješenjem Službe za opću upravu, socijalne probleme i BIZ Općine Travnik broj: 02-41-3a-753/05 od 09.05.2005. godine s 70% invalidnosti V grupe, a koje rješenje je pravomoćno, te da je navedena invalidnost potvrđena i Nalazom i mišljenjem

liječničke komisije za medicinsko vještačenje po Zakonu o provođenju kontrole zakonitosti korištenja prava iz oblasti braniteljsko invalidske zaštite broj: Z-RVI-ZE-4870/14 od 12.11.2014. godine, pri tom prigovarajući da tuženi ne daje nikakvo obrazloženje niti navodi zašto i iz kojih razloga ne prihvaća činjenicu da je tužitelj tražio priznavanje mirovine sukladno naprijed navedenim odredbama zakona. Prema tužitelju isti ispunjava uvjete na invalidsku mirovinu sukladno Zakonu o prijevremenom povoljnijem umirovljenju F BiH, te se tužitelj poziva na odredbu članka 4. stavak 4. navedenog zakona, sa zaključkom da je pogrešno utvrđenje tuženog i prvostupanjskog organa da tužitelj ne ispunjava uvjete za ostvarenje prava na invalidsku mirovinu, jer nije bio osiguranik. U tužbi se još navodi da prvostupanjski organ nije dostavio Nalaz i mišljenje liječničke komisije na prigovor tužitelju, a što je bio dužan učiniti u smislu odredbe članka 24. i 25. Pravilnika o jedinstvenom kriteriju i pravilima postupka medicinskog vještačenja zdravstvenog stanja F BiH. Na koncu se u tužbi tužitelj poziva na presudu Ustavnog suda BiH broj: AP-369/10, pa se predlaže kao u uvodu.

Na zahtjev suda tuženi je dostavio predmetni upravni spis i odgovor na tužbu u kojem tuženi organ ističe da osporenim rješenjem nije povrijeđen zakon niti lični interes tužitelja temeljen na zakonu, zbog čega ostaje u cijelosti kod osporenog rješenja i predlaže da se tužbeni zahtjev tužitelja kao odbije kao neutemeljen.

Ocjenjujući zakonitost osporenog akta u granicama zahtjeva iz tužbe i razloga tužbe, u smislu odredbe članka 34. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima F BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj: 9/05), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Tužba nije utemeljena.

Cijeneći zakonitost osporenog akta, sud je zaključio da je postupak koji je prethodio donošenju prvostupanjskog rješenja pravilno proveden, da je rješenje pravilno i na zakonu temeljeno, da je činjenično stanje koje je bilo odlučno za rješavanje ove upravne stvari potpuno i pravilno utvrđeno i da je na takvo činjenično stanje pravilno primijenjeno materijalno pravo, te da je tuženi ispravno postupio kada je žalbu tužitelja odbio pozivajući se na odredbu članka 237. Zakona o upravnom postupku F BiH, te utvrdio da se tužitelju ne priznaje pravo na invalidsku mirovinu.

Naime, iz sadržaja predmeta proizlazi da je postupak za ostvarivanje prava iz mirovinskog i invalidskog osiguranja pokrenut po zahtjevu tužitelja dana 17.09.2024. godine (zahtjev za invalidsku mirovinu po osnovu gubitka radne sposobnosti - I kategorija invalidnosti). Postupajući po navedenom zahtjevu prvostupanjski upravni organ je tužitelja uputio na liječničku komisiju, odnosno na Institut za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja Sarajevo, Odjeljenje za prvostupanjski postupak Busovača, koji je nakon uvida u cjelokupnu medicinsku dokumentaciju koju je tada priložio tužitelj i neposrednog pregleda dao svoj nalaz, ocjenu i mišljenje broj: ORS-P-MO-5529/24 od 16.12.2024. godine u kojem je navedeno da je tužitelj prvi put na ocjeni, da ima status RVI u visini od 70% po osnovu ranjavanja 14.10.1992. godine i 22.12.1993. godine, te je ocjena i mišljenje da kod tužitelja postoji promijenjena radna sposobnost II kategorija invalidnosti, te da osiguranik zbog promijenjen radne sposobnosti nije sposoban za svoj posao policajca – specijalca, a sposoban je za

drugi odgovarajući posao koji ne iziskuje duže stajanje i hodanje u većem dijelu radnog vremena.

Temeljem ovakvog nalaza i mišljenja prvostupanjski organ svojim rješenjem od 15.01.2025. godine tužitelju utvrdio da kod tužitelja postoji II kategorija invalidnosti – promijenjena radna sposobnost, uzrok invalidnosti povreda, te da mu se ne priznaju prava iz invalidskog osiguranja, pozivajući se na odredbu članka 52. stavak 1. Zakona o mirovinskom i invalidskom osiguranju sa zaključkom da kod činjenice da je tužitelju prestao status osiguranika, to nisu ispunjeni uvjeti za priznavanje prava na temelju II kategorije invalidnosti – promijenjena radna sposobnost.

Nezadovoljan ovakvim rješenjem tužitelj je protiv istog podnio žalbu sadržajno identičnu kao i tužbu, a drugostupanjski organ je prije donošenja osporenog rješenja pribavio nalaz, ocjenu i mišljenje. Dakle, tužitelj je ponovno upućen na Institut za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja, sada Odjeljenju za drugostupanjski postupak Sarajevo, koje je nakon izvršenog pregleda donijelo nalaz, ocjenu i mišljenje broj: ORS-DOV-P-SA-608/25 dana 07.08.2025. godine kojim je utvrđeno da su pravilni ocjena i mišljenje broj: ORS-P-MO-5529/24 od 16.12.2024. godine i da su sa istim suglasni.

Obzirom na ovako utvrđeno činjenično stanje, tuženi je svojim rješenjem od 04.06.2025. godine odbio žalbu tužitelja izjavljenu na prvostupanjsko rješenje pozivajući se na nalaz, ocjenu i mišljenje Instituta za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja, Odjeljenja za drugostupanjski postupak Sarajevo broj: ORS-DOV-P-SA-608/25 dana 07.08.2025. godine te utvrdio da se tužitelju ne priznaje pravo na invalidsku mirovnu.

Prema stajalištu ovog suda svi prigovori tužitelja se ocjenjuju neutemeljenim, zbog čega je tužba tužitelja i odbijena ovom presudom. Iz spisa jasno proizlazi da je predmet ovog postupka odlučivanje po zahtjevu tužitelja za ostvarivanje prava iz mirovinskog i invalidskog osiguranja podnesenog dana 17.09.2024. godine prvostupanjskom organu, dakle podnesen je zahtjev za invalidsku mirovinu po osnovu gubitka radne sposobnosti-I kategorija invalidnosti, te je i po ocjeni ovog suda prvostupanjski organ pravilno odlučivao u okviru postavljenog zahtjeva tužitelja. Nadalje, neutemeljeni su navodi tužitelja da je tuženi povrijedio odredbu članka 8. Zakona o upravnom postupku F BiH jer nalaz, ocjena i mišljenje prvostupanjskog organa nije dostavljen tužitelju, a sve iz razloga što je i prvostupanjska i drugostupanjska komisija obavila zdravstveno vještačenje tužitelja kojom prilikom je tužitelj i osobno pregledan kada je i da imao mogućnost da svu medicinsku dokumentaciju liječničkoj komisiji prezentira i na taj način aktivno učestvuje u postupku. Osim toga, za oblast mirovinskog i invalidskog osiguranja postupak medicinskog vještačenja pokreće nadležna Služba mirovinskog i invalidskog osiguranja, pa se toj Službi kao podnositelju zahtjeva dostavlja nalaz i mišljenje nakon obavljenog vještačenja, kako je u konkretnom i postupljeno, jer iz stanja upravnog spisa proizlazi da je FZ MIO/PIO KAS Travnik dana 17.09.2024. godine zatražila od Instituta za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja stručnog organa u prvom stupnju donošenje nalaza, ocjene i mišljenja u skladu sa člankom 3. točka 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o PIO/MIO, a sve radi rješavanja po zahtjevu tužitelja od 17.09.2024. godine. Stoga kako u konkretnom postupak medicinskog vještačenja nije pokrenut po ličnom zahtjevu tužitelja u kojem slučaju bi bila obveza organa uprave da nalaz, ocjenu i mišljenje dostavi tuženom sa pravom

prigovora, to je pravilno nalaz, ocjena i mišljenja nakon obavljenog medicinskog vještačenja dostavljeno Službi kao podnositelju zahtjeva.

Sukladno odredbi člana 59. Zakona o mirovinskom i invalidskom osiguranju, nalaz i mišljenje je donijet od strane nadležnog i ovlaštenog Instituta za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja Sarajevo sačinjenog od 3 člana komisije. Za utvrđivanje odlučne činjenice (postojanje i kategorija invalidnosti) nužno je stručno znanje kojim ne raspolaže prosječan čovjek, pa je upravo to i bilo razlogom da se zakonom odredi tko je stručan i ovlašten za utvrđivanje invalidnosti i potpune nesposobnosti za privređivanje, kako je to i propisano navedenom zakonskom odredbom, pa je za potpuno i pravilno utvrđivanje činjeničnog stanja u upravnom postupku odlučivanje o pravima iz invalidskog osiguranja, relevantan samo nalaz i mišljenje Instituta za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja Sarajevo.

Pri tom treba imati u vidu da je drugostupanjska ljekarska komisija svoj nalaz i mišljenje dala jasno i stručno i ista kao kolektivno tijelo predstavlja najviši stručni organ za davanje nalaza i mišljenja po pitanju sposobnosti za privređivanje u oblasti mirovinsko-invalidskog osiguranja, pa se osporeno rješenje tuženog upravo mora bazirati na ljekarskom stručnom mišljenju navedene ljekarske komisije, a koja je zaključila da kod tužitelja postoji promijenjena radna sposobnost II kategorije invalidnosti zbog povrede ranjavanja od 14.10.1992. godine i 22.12.1993. godine po osnovu čega je i ostvario status RVI, pa da tužitelj zbog promijenjene radne sposobnosti nije sposoban za svoj posao policajaca specijalca, a da je sposoban za drugi odgovarajući posao koji ne iziskuje duže stajanje i hodanje u većem dijelu radnog vremena. Dakle, kod tužitelja je potvrđeno da postoji promijenjena radna sposobnost, nije utvrđena prva I kategorija invalidnosti, te je tuženi i odlučivao u okviru postavljenog zahtjeva tužitelja – dakle zahtjeva za invalidsku mirovinu.

Kako je upravo od strane tog instituta, neposrednim pregledom tužitelja i raspoložive medicinske dokumentacije, utvrđeno da kod tužitelja postoji promijenjena radna sposobnost II kategorije, a da nije utvrđen gubitak radne sposobnosti I kategorije invalidnosti, sukladno članku 48. stavak 3. Zakona o mirovinskom i invalidskom osiguranju, to je tuženi pravilno utvrdio da u konkretnom nisu ispunjeni uvjeti za priznavanje prava na invalidsku mirovinu sukladno članku 58. istog zakona.

Odredbom članka 48. stavak 3. Zakona o mirovinskom i invalidskom osiguranje je propisano da gubitak radne sposobnosti (I kategorija invalidnosti) postoji kada se utvrdi da osiguranik u obveznom osiguranju trajno nije sposoban za rad na radnom mjestu odnosno poslu koji je obavljao na dan ocjene radne sposobnosti ili koje je obavljao prije prestanka osiguranja, kao ni za drugo radno mjesto odnosno posao koji odgovara njegovoj stručnoj spremi odnosno radnoj sposobnosti stečenoj radom niti se prekvalifikacijom ili dokvalifikacijom može osposobiti za druge poslove koji odgovaraju njegovoj stručnoj spremi odnosno radnoj sposobnosti stečenoj radom.

Odredbom članka 52. Zakona o mirovinskom i invalidskom osiguranju, propisano je da osiguranik kod kojeg je utvrđena promijenjena radna sposobnost ima pravo na: raspoređivanje na drugo radno mjesto, prekvalifikaciju ili dokvalifikaciju, novčanu naknadu u vezi sa promijenjenom radnom sposobnošću, dok je stavkom 2. istog članka propisano da prava iz stavka (1) ovog člana osiguraniku obezbjeđuje poslodavac kod koga je radio u vrijeme nastanka invalidnosti.

Odredbom članka 58. Zakona o mirovinskom i invalidskom osiguranju, između ostalog propisano da osiguranik kod kojeg je utvrđena I (prva) kategorija invalidnosti stiče pravo na invalidsku penziju: a) ako je invalidnost prouzrokovana povredom na radu ili profesionalnom bolešću, bez obzira na dužinu penzijskog staža. b) ako je invalidnost prouzrokovana povredom van rada ili bolešću, pod uvjetom da je prije nastanka invalidnosti imao navršen penzijski staž koji mu pokriva najmanje trećinu perioda od navršenih najmanje 20 godina života do dana nastanka invalidnosti, računajući radni vijek na pune godine.

Odredbom članka 59. istog Zakona je propisano da kada je za rješavanje o pravu iz penzijskog i invalidskog osiguranja potrebno utvrditi invalidnost i potpunu nesposobnost za privređivanje, nosilac osiguranja donosi rješenje o pravima po osnovu tih činjenica utvrđenih na osnovu nalaza, ocjene i mišljenja Instituta. Prema odredbi člana 102. stav 1. navedenog Zakona postojanje invalidnosti osiguranika i nesposobnosti člana porodice, kao uslova za ostvarivanje prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja, utvrđuje Institut u skladu sa propisima o medicinskom vještačenju zdravstvenog stanja i tom zakonu, te je stavom 2. istog člana propisano da Institut uređuje postupak ocjenjivanja radne sposobnosti, utvrđivanje invalidnosti osiguranika i nesposobnosti člana porodice, obim i sadržaj medicinske dokumentacije potrebne za vještačenje, nalaze, ocjene i mišljenja koje mogu donijeti organi vještačenja, definicije svih nalaza, ocjena i mišljenja, sadržaj obrazaca nalaza, ocjene i mišljenja, kao i postupak revizije i kontrole nalaza, ocjena i mišljenja.

Dakle, organi uprave, prilikom rješavanja o predmetnom zahtjevu tužitelja, imaju obvezu pribaviti nalaz i mišljenje spomenutog instituta, pa kako u konkretnom slučaju iz nalaza, ocjene i mišljenja drugostupanjske liječničke komisije od 07.08.2025. godine proizlazi da kod tužitelja postoji promijenjena radna sposobnost II kategorija invalidnosti, te da ponovni pregled nije potreban, to je pravilno tuženi donio odluku kojim je žalbu odbio, te izmijenio izreku prvostupanjskog rješenja tako da ista glasi, da se tužitelju ne priznaje pravo na invalidsku mirovinu.

Neutemeljeno se tužitelj u tužbi poziva na Zakon o prijevremenom povoljnijem umirovljenju F BiH, smatrajući da po istom tužitelj ispunjava uvjete za ostvarivanje prava na invalidsku mirovinu, a sve ovo iz razloga što je tužitelj podnio zahtjev tuženom dana 17.09.2024. godine za priznavanje prava na invalidsku mirovinu po osnovu gubitka radne sposobnosti I kategorija invalidnosti, dakle tužitelj je podnio zahtjev za ostvarivanje invalidske mirovine isključivo na temelju Zakona o PIO/MIO, a ne i prema odredbama Zakona o prijevremenom povoljnijem umirovljenju F BiH.

Naime, odredbom članka 128. stavak 1. Zakona o upravnom postupku propisano je da pošto je postupak pokrenut, stranka može do donošenja rješenja u prvom stupnju proširiti postavljeni zahtjev ili umjesto ranijeg zahtjeva staviti drugi, bez obzira da li se prošireni ili izmijenjeni zahtjev zasniva na istom pravnom osnovu, pod uvjetom da se takav zahtjev zasniva na bitno istom činjeničnom stanju.

Kako tužitelj, sukladno citiranoj zakonskoj odredbi do donošenja prvostupanjskog rješenja nije postavio novi zahtjev ili proširio postojeći, to je organ upravo i odlučivao u okviru postavljenog zahtjeva tužitelja od 17.09.2024. godine.

Nezavisno od toga, sud nalazi neutemeljenim i tužbene navode u pogledu primjene odluke Ustavnog suda BiH u predmetu broj: AP-369/10 od 24.05.2013. godine, jer je iz sadržaja iste vidljivo da je taj sud razmatrao bitno različito činjenično stanje u odnosu na ovaj predmetni slučaj koji se vodi kod ovog suda,(apelant ukazivao na kršenje zabrane diskriminacije iz članka II/4 Ustava Bosne i Hercegovine i članka 14. Evropske konvencije u odnosu na pravo na pristup sudu kao segment prava na pravično suđenje iz članka II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i članka 5. stavak 1. Evropske konvencije, a sve iz razloga što mu je rješenjem prvostupanjskog suda odbačena tužba koju je podnio protiv tužene radi razvoda braka, a koje rješenje je potvrđeno rješenjem drugostupanjskog suda), a u konkretnom je primijenjen Zakon o mirovinskom i invalidskom osiguranju F BiH.

Kako osporenim aktom nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja, to je sud na temelju članka 36. stavak 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima tužbu tužitelja odbio kao neutemeljenu.

Zapisničar
Slađana Dujo

Predsjednica vijeća
Aida Pezer-Alić

POUKA:
Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.
(čl. 40. Zakona o upravnim sporovima).